

Puchard Zoltán „Útinapló”

Fotókiállítás megnyitó, Budapest, S4, 2018. November 29.

Kedves Barátaink!

Néhány nappal ezelőtt *Puchard Zolival* mentünk haza együtt innen az S4-ből és mondta neki: Zolikám, nehéz helyzetben vagyok, mert egyelőre nem tudom mit is mondjak a fotókiállításod megnyitóján. Nemsokára jött a segítség egy régi, nagyon kedves, sajnos már elhunyt barátunktól, *Aszalós Jánostól*.

Hamarosan, e helyszín házszentelése keretében avatjuk fel Aszalós Jánosról elnevezett termünket és ennek kapcsán keresgéltem János írásai között. Egy igazi gyöngyszemre bukkantam, és amikor elolvastam, rögtön tudtam: igen ez nagyon idevaló lenne és nagy segítség lesz. Aszalós János barátunk 2011-ben a Vigília folyóiratban közölt egy publikációt a *Kalandvágy erénye* címmel. Ebben a kaland, kalandvágy keresztény olvasatáról ír.

Jelen kiállítás címe, amelynek a képeit érdekes módon nem a szerző válogatta, *Útinapló*. Útinaplót a kalandorok, kalandra vágyók írnak. És ha lehet valamivel Zolit jellemezni, akkor a kalandvággal biztosan.

Visszatérve Aszalós János barátunk írására, ebben a meditációjában a kalandvágy erényéről, pontosabban a *jézusi kalandvágyról* így elmélkedik: „A keresztény **kaland-szituáció** a szürke hétköznapiakat tölti be gyémántfényű ragyogással. Kockáztatni ugyanis nem csak élet-halál kérdéseiben lehet, hanem a szeretet ugyanolyan súlyával, akár a mindennapi élet apróságának látszó helyzeteiben is. Krisztus kalandora leginkább járatlan utakon halad, ezért **többször kérdez, mint válaszol**. És nagyon visszafogott, amikor egyszerűen csak kijelent valamit, mielőtt kérdezné valaki.” – írja Aszalós János.

Azt hiszem ilyen jézusi kalandvágyból indult a Szürkebarát közösség, a Zolival közösen indított Háló és 72 Tanítvány mozgalom és valahol a fotózás is. Úgy gondolom, maga a fotóművészet is inkább kérdez, mint kijelent.

Kalandvagyból születhettek ezek a kiállított fotók is. Kalandvagyból indul Zoli újra és újra a Világ különböző pontjaira. Nézve a képeket, mindegyiken átüt a fotós egyénisége erőteljes dinamikája. Éles kontúrokkal, erőteljes színekkel, olykor monumentális képekkel. Ez még akkor is így van, amikor a téma bensőséges. Hiába, a képeken valahol mégiscsak megjelenik a lencse innenső oldalán lévő fotós is. De ez így van jól, mert a fotóművészet nem a kattintásról szól, hanem az emberről.

Ugyanakkor a kalandvagy mellett lírára való érzékenység Zoli nagyon mély tulajdonsága. Akik közelebbről ismerjük őt, tudjuk ezt. Zoli fotós naptárjaiban mindig megtalálható képek alatti idézetek is ezt üzenik. Néha arra gondolok, Zoli talán azért is készíti a fotós naptárait, hogy a kedvenc idézeteit legyen lehetősége eljuttatni másokhoz, megmutatni belső líráját, és valahol a képek arra is valók, hogy azokat mintegy becsomagolja.

Most is el kell mondanom: fotóművészet ide vagy oda, Puchard Zoli megmarad Puchard Zolinak, a közösségépítőnek, a „pulikutyanak”, ahogyan gyakran ő fogalmaz magáról. A pulikutyanak, aki összetereli az embereket, hogy ne magányosan, hanem közösségben legyenek. Az eddigi fotókiállításai is mindig legkülönbébb embereket hozta össze, mindig igyekezett közösséget teremteni. Most is közösségbe hozott bennünket ezért kérem Önöket, kérlek Benneteket, hogy egymásra is figyeljünk ezen az estén, ne csak a fotókra. Biztos vagyok benne, hogy ezzel Zolinak ugyanolyan örömet fogunk okozni, mintha csak a képeit csodálnánk.

És végül, ha modern „Z” generációs szóhasználattal élnék, akkor *spoilerezés* következik. Ugyanis Zoli nemrégén elküldte nekem azokat az idézeteket mintegy véleményezésre, amelyeket a jövő évi naptár képei alá szeretne írni. Zárásként ezekből szeretnék ide idehozni egy *Fodor Ákos* sort, amely úgy gondolom Zolinak, mint embernek, mint fotósnek is lehetne az ars-poétikája és így hangzik:

„Minden megérint. – Úgy látszik sose nő be a szívem lágya.”

Köszönöm a figyelmüket!

(Thuróczy György)